Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος	» 4,50	Ἐξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος | *Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰανουαρίου 1909* | *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 8*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' *(Συνέχεια).*

Τὸ σπουδαῖον εἶνε, ὅτι τίποτε δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν οἱ ἄλλοι, πεζοὶ ἢ ἐποχούμενοι, ὡς ἐκ τῶν ληφθέντων φρονιμωτάτων μέτρων.

Ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου ἦτο μεγίστη. Ὄχι μόνον οἱ κάτοικοι τῆς Βισκονσίνης, ἀλλὰ καὶ πολλαὶ χιλιάδες περιέργων προσῆλθον ἀπὸ τὰς γειτονικὰς Πολιτείας, ἀπὸ τὸ Ἰλλινοᾶ, ἀπὸ τὸ Μίσσιγκαν, ἀπὸ τὴν Ἰόβαν, ἀπὸ τὴν Ἰνδιάναν, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐννοεῖται, ὅτι μεταξὺ τῶν φιλάθλων αὐτῶν ἦσαν καὶ πολυάριθμοι ξένοι, Ἄγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, Αὐστριακοί, Βέλγοι, καὶ ὅτι ἐξ αἰθήματος φυσικωτάτου, καθεὶς ἤρχετο νὰ νικήσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτοκίνητον τῆς πατρίδος του.

Ἀναφέρομεν ἐπίσης, ἀφοῦ ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, τὴν θαυμασίαν χώραν τῶν μεγάλων «στοιχηματιστῶν», ὅτι πολυάριθμα στοιχήματα, ὅλων τῶν εἰδῶν, εἶχαν τεθῆ, ἀνερχόμενα εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων δολλαρίων. Οἱ εἰδικοὶ πράκτορες ἐνήργουν μὲ ὅλην τὴν ἀμερικανικὴν ταχύτητα καὶ δραστηριότητα, καὶ διὰ τῶν στοιχημάτων αὐτῶν ὁ διεθνὴς ἀγὼν τῶν αὐτοκινήτων παρουσίαζεν ἀκόμη ζωηρότερον ἐνδιαφέρον.

Τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν ἀπὸ ἕνα χρονομέτρην. Διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν συσσώρευσιν καὶ τὰ δυστυχήματα τὰ ὁποῖα ἠμποροῦσαν νὰ προέλθουν ἐξ αὐτῆς, τ' αὐτοκίνητα θὰ ἐξεκίνουν τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, κατὰ διαστήματα τριῶν λεπτῶν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, ἑκατέρωθεν τῆς ὁποίας ἦσαν παρατεταγμένοι οἱ ἀμέτρητοι θεαταί. Καὶ τὸ πρῶτον βραβεῖον θὰ πενέμετο εἰς τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον θὰ διήνυεν εἰς ὀλιγώτερον χρόνον τὴν μεταξὺ Κυνολειμῶνος καὶ Μιλβωκέε ἀπόστασιν.

Τὰ δέκα πρῶτα αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα ὑπέδειξεν ὁ κλῆρος, εἶχαν ἤδη ἀναχωρήσει μεταξὺ τῆς ὀγδόης ὥρας καὶ τῆς ὀγδόης καὶ ἡμισείας. Ἀναμφιβόλως, ἐὰν δὲν συνέβαινεν ἀπευκταῖον, αὐτὰ θὰ ἔφθαναν εἰς τὸ τέρμα πρὸ τῆς ἑνδεκάτης. Τὰ ἄλλα θὰ ἠκολούθουν κατὰ τάξιν κληρώσεως. Ἀστυφύλακες ἐπέβλεπον τὴν ὁδόν, παρατεταγμένοι κατὰ διαστήματα πεντακοσίων μέτρων. Οἱ περίεργοι, ὅσον πολυάριθμοι ἦσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δρόμου, ἄλλο τόσον ἦσαν καὶ εἰς τὴν Μάδισων, εὑρισκομένην εἰς τὸ μέσον, ἀπετέλουν δὲ μέγα πλῆθος εἰς τὸ Μιλβωκέε, ὅπου καὶ τὸ τέρμα.

Παρῆλθον δύο ὧραι. Κάθε πέντε λεπτὰ τὸ τηλέφωνον ἀνήγγελλεν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκετο ὁ ἀγὼν καὶ κατὰ ποίαν τάξιν ἔβαινον οἱ ἀγωνισταί. Οὕτως ἐγνώριζαν τώρα, ὅτι ἓν αὐτοκίνητον τῶν Ἀδελφῶν Ρενώλ,—τέσσαρες κύλινδροι, δυνάμεως εἴκοσιν ἵππων, — ἤρχετο πρῶτον περὶ τὰ μέσα τοῦ δρόμου μεταξὺ Μάδισων καὶ Μιλβωκέε, ἀκολουθούμενον κατὰ πόδας ὑπὸ ἑνὸς αὐτοκινήτου Χάρβαρδ - Οὐάτσων καὶ ἑνὸς ἄλλου Διὸν-Μπου-

«Τὸ ἅρμα τοῦ Διαβόλου ποῦ ὁ Βεελζεβοὺλ τὸ ὁδηγεῖ...» (Σελ. 62, στ. β'.)

τόν. Εἶχαν συμβῆ καὶ ἀτυχήματα. Πολλὰ αὐτοκίνητα ἔμειναν εἰς τὸν δρόμον, χαλασμένα. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὄχι περισσότερα ἀπὸ δώδεκα θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ φθάσουν εἰς τὸ τέρμα. Οἱ πληγωμένοι ὁδηγοὶ ἦσαν πολλοί, ἀλλ' ὄχι σοβαρῶς. Ἄλλως τε καὶ ἄνθρωποι ἂν ἐφονεύοντο, τοῦτο θὰ ἦτο ὅλως ἀσήμαντος λεπτομέρεια εἰς τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν Ἀμερικήν.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ μεγαλητέρα περιέργεια, ἡ μεγαλητέρα λύσσα τῶν παθῶν θὰ ἐξεδηλοῦτο προπάντων πλησίον τοῦ Μιλβωκέε. Ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τῆς λίμνης Μίσσιγκαν ἠγείρετο τὸ σημεῖον τῆς ἀφίξεως, ὑψηλὸς στύλος στολισμένος μὲ ὅλων τῶν συναγωνιζομένων ἐθνῶν τὰς σημαίας.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἐγνώσθη τελοσπάντων ὅτι τὸ πρῶτον βραβεῖον,—εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια,—ἠμφισβητεῖτο ὑπὸ τεσσάρων μόνον αὐτοκινήτων, δύο ἀμερικανικῶν, ἑνὸς γαλλικοῦ καὶ ἑνὸς ἀγγλικοῦ. Αὐτὰ προηγοῦντο τῶν ἄλλων σημαντικῶς. Οἱ ἀντίπαλοι, ἐξ αἰτίας ἀτυχημάτων, εἶχαν μείνῃ πολὺ ὀπίσω. Φαντάζεταί τις εὐκόλως μὲ ποίαν μανίαν ἐτίθεντο τὰ τελευταῖα στοιχήματα. Ὁ ἐθνικὸς ἐγωϊσμὸς τῶν Ἀμερικανῶν εἶχεν ὑπερεξαφθῆ. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐπήρκουν οἱ πολυπληθεῖς πράκτορες ἢ μεσῖται εἰς τὰς αἰτήσεις. Οἱ «στοιχηματισταὶ» εἶχαν διαιρεθῆ εἰς δύο, εἰς τρία, εἰς τέσσαρα ἀντίθετα στρατόπεδα. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων ἐργοστασίων, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο ἐπὶ κεφαλῆς, ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἔλθουν εἰς χεῖρας. Ὀλίγον ἔλειπε νὰ ἐξαχθοῦν πολύκροτα καὶ σιδηροῖ γρόνθοι!

— Ἕνα πρὸς τρία ὑπὲρ τοῦ Χάρβαρδ-Οὐάτσων!..

— Ἕνα πρὸς δύο ὑπὲρ τοῦ Διὸν-Μπουτόν!..

— Ἴσα καὶ ἴσα, ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν Ρενώλ!..

Τοιαῦται κραυγαὶ ἀντήχουν καθ' ὅλην τὴν γραμμήν, ἐφ' ὅσον διεσπείροντο αἱ τηλεφωνικαὶ εἰδήσεις.

Ἀλλ' ἰδοὺ τί συνέβη, περὶ τὴν ἑνάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν: Δύο μ' ἴλλια μακρὰν τοῦ Κυνολειμῶνος, ἐπὶ τοῦ δρόμου τοῦ ἀγῶνος, ἠκούσθη βροντώδης κρότος, ὡς ἀμάξης κυλισμένης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ συριγμῶν ὁμοίων πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀφίνει ἡ ναυτικὴ σειρήν. Συγχρόνως ἐσηκώθησαν πυκνότατα σύννεφα κονιορτοῦ.

Μόλις ἐπρόφθασαν οἱ περίεργοι νὰ ποσυρθοῦν πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως, ἡ ὁποία θὰ ἠρίθμει ἑκατοντάδας θυμάτων. Τὸ σύννεφον ἐπέρασεν ἔμπροσθέν των ὡς σίφων, ἀμυδρῶς δὲ ἠμπόρεσαν νὰ διακρίνουν τὴν μηχανήν, τὴν φεύγουσαν μὲ τόσῳ μεγάλην ταχύτητα.

Χωρὶς ὑπερβολήν, ἡ ταχύτης αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐκτιμηθῇ ὡς ἐγγίζουσα τὰ διακόσια σαράντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν.

Εἰς ριπὴν ὀφθαλμοῦ ἡ ἅμαξα ἐξηφανίσθη, ἀφίνουσα ὀπίσω της μακρὰν γραμμὴν λευκῆς σκόνης, ὡς ἡ ἀτμομηχανὴ ταχείας ἁμαξοστοιχίας ἀφίνει ὀπίσω της μακρὰν γραμμὴν ἀτμοῦ.

Προφανῶς, ἡ ἅμαξα ἦτο αὐτοκίνητος, ἐφωδιασμένη μὲ μηχανὴν ἐκτάκτου δυνάμεως· ἂν διετήρει τὴν ἰδίαν ταχύτητα μόνον μίαν ὥραν, θὰ ἔφθανε τὰ προπορευόμενα αὐτοκίνητα, θὰ τὰ ὑπερέβαινεν αὐτοστιγμεὶ καὶ θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ τέρμα πρώτη. Ἡ ταχύτης της ἦτο τοὐλάχιστον διπλασία τῆς τῶν ἄλλων!

Πανταχόθεν ἠγέρθησαν τότε θορυβώδεις διαμαρτυρίαι, μολονότι οἱ θεαταὶ ἀποτραβηγμένοι εἰς τὰ ἄκρα τοῦ δρόμου, δὲν διέτρεχον κίνδυνον.

— Εἶνε ἡ ἴδια μηχανὴ ποὺ πέρασεν ἐδῶ καὶ δεκαπέντε ἡμέρες!

— Ναί, ἡ ἴδια ποὺ διέσχισε τὸ Ἰλλινουᾶ, τὸ Ὄχιο, τὸ Μίσσιγκαν, καὶ ποῦ ἡ Ἀστυνομία δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν σταματήσῃ!..

— Καὶ διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε γίνῃ πλέον λόγος, εὐτυχῶς διὰ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν!..

— Καὶ ποῦ ἐνομίζαμεν ὅτι εἶχε χαθῇ, καταστραφῇ, ἐξαφανισθῇ διὰ παντός!

— Ναί!...τὸ ἅρμα τοῦ Διαβόλου... ποῦ τὸ κινεῖ αὐτὴ ἡ φωτιὰ τῆς Κολάσεως καὶ ποῦ ὁ Βεελζεβοὺλ τὸ ὁδηγεῖ αὐτοπροσώπως!..

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν δὲν ἦτο ὁ Διάβολος ὁ ἴδιος, ποῖος ἦτο ὁ μυστηριώδης αὐτὸς θερμαστής, ὁ ὁδηγῶν μὲ τὴν ἰλιγγιώδη ἐκείνην ταχύτητα τὴν ὄχι ὀλιγώτερον μυστηριώδη ἅμαξάν του;

Ὅ,τι ὁπωσδήποτε ἐφαίνετο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ἦτο ὅτι τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν ὁλονὲν πρὸς τὴν Μάδισων, ἦτο τὸ ἴδιον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐμφανισθῇ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶχαν ἀνακαλύψῃ ἔκτοτε οὔτε ἴχνος. Ἐὰν ἡ ἀστυνομία ἐπίστευεν ὅτι τὸ αὐτοκίνητον δὲν ἔμελλε πλέον νὰ ἐμφανισθῇ, ἡ Ἀστυνομία ἀπλούστατα ἐπλανᾶτο, ὅπως συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ παντοῦ.

Τότε, ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ πρώτη ἔκπληξις, οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔτρεξαν εἰς τὸ τηλέφωνον, διὰ νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς διαφόρους σταθμοὺς περὶ τοῦ κινδύνου, ὁ ὁποῖος ἠπείλει τὰ ἐκεῖ τῆς ὁδοῦ διεσπαρμένα αὐτοκίνητα, ὡς ἐκ τῆς ἐπερχομένης μετὰ τοιαύτης ταχύτητος μυστηριώδους ἁμάξης. Θὰ τὰ ἐσάρωνε, θὰ τὰ συνέτριβε, θὰ τὰ κατέστρεφε, καὶ ἐκ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς συρράξεως μόνος ἴσως ὁ ἄγνωστος ἁρματοδρόμος θὰ ἐξήρχετο σῶος καὶ ἀκέραιος!.. Ἡ μήπως ὁ βασιλεὺς αὐτὸς τῶν θερμαστῶν θὰ ἦτο τόσον ἐπιδέξιος καὶ θὰ ὡδήγει τὴν μηχανήν του μὲ τόσον ἀσφαλῆ χεῖρα καὶ ὀξὺ βλέμμα, ὥστε νὰ μὴ προσκρούσῃ ἐναντίον οὐδενὸς προσκόμματος; Αἱ ἀρχαὶ τῆς Βισκονσίνης ἔλαβαν αὐστηρότατα μέτρα ὥστε ὁ δρόμος νὰ μείνῃ ἐλεύθερος μόνον διὰ τοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ διεθνοῦς ἀγῶνος· καὶ ὅμως ἰδοὺ ὅτι δὲν ἦτο πλέον!

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶν, τὸ μυστηριῶδες αὐτοκίνητον δὲν ἔκαμνεν ὀλιγώτερα τῶν ἑκατὸν τριάκοντα μιλλίων τὴν ὥραν. Αὐτὴν τὴν ταχύτητα εἶχε καθ' ἣν στιγμήν, ἐκμηδενίζων τὸν ἀγῶνα διὰ τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς Αὐτοκινητικῆς Λέσχης, εἶχε προσπεράσῃ, ἄνευ συγκρούσεως, τὰ προπορευόμενα αὐτοκίνητα, τῶν ὁποίων οἱ ὁδηγοὶ ἠμπόρεσαν νὰ διακρίνουν τὸ σχῆμα του, ὡς μεγάλης ἐπιμήκους ἀτράκτου, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὑπερβαίνουσα τὰ δέκα μέτρα. Οἱ τροχοί του ἐστρέφοντο μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε αἱ ἀκτῖνές των συνεχέοντο· ἡ δὲ μηχανὴ δὲν ἄφινε ὀπίσω της οὔτε ἀτμόν, οὔτε καπνόν, οὔτε ὀσμήν.

Τὸν ὁδηγόν, κλεισμένον μέσα εἰς τὴν ἅμαξάν του, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν ἴδουν διόλου, ὥστε ἔμεινε καὶ τώρα τόσον ἄγνωστος, ὅσον καὶ τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν διέσχισε τὰς ὁδοὺς τῆς Συμπολιτείας.

Διὰ τῶν τηλεφωνικῶν σταθμῶν, τὸ Μιλβωκέε εἶχε προειδοποιηθῇ περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀπροόπτου αὐτοῦ *σπόρτσμαν*. Φαντάζεταί τις εὐκόλως τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσεν ἡ εἴδησις. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθησαν νὰ ἐγείρουν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου μέγα ἐμπόδιον, κατὰ τοῦ ὁποίου τὸ «βλῆμα» ἐκεῖνο—καὶ πραγματικῶς, δὲν ἦτο μᾶλλον βλῆμα παρὰ ἅμαξα;—θὰ συνετρίβετο εἰς μυρία τεμάχια!.. Ἀλλὰ εἶχαν καιρόν; Ὁ μυστηριώδης θερμαστὴς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην; Πρὸς τί ἄλλως τε;..Μήπως, ἐκὼν ἄκων, δὲν θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἀνακόψῃ ἐπιτέλους τὴν πορεῖαν του, ἀφοῦ ὁ δρόμος ἐτελείωνεν εἰς τὴν λίμνην Μίσσιγκαν; Ἐκτὸς ἂν ἡ μυστηριώδης ἅμαξα μετεβάλλετο ἔξαφνα εἰς πλοῖον,—ὑπόθεσις βεβαίως ἀπαράδεκτος.

Αὐτὰς τὰς σκέψεις ἔκαμνε τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, τῶν συνωστιζομένων ἔξωθεν τοῦ Μιλβωκέε, εἰς ἀπόστασιν, ἐννοεῖται, ἱκανὴν ἀπὸ τοῦ τοῦ δρόμου, ὥστε νὰ μὴ διατρέχουν κανένα κίνδυνον ἐκ τῆς ἀναμενομένης ἐπελάσεως.

Ὅπως εἰς τὸν Κυνολειμῶνα, ὅπως εἰς τὴν Μάδισων, κ' ἐδῶ ἐπίσης ἐσχολίαζαν τὸ γεγονὸς καὶ ἔκαμναν τὰς παραδοξοτέρας εἰκασίας.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

ΣΟΥΛΙΩΤΕΣ ΚΙ' ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ

Στὸ Μεσολόγγι τὸ πικρό, ποὺ πολέμαγε νύκτα καὶ μέρα, πρῶτος ἀπὸ τοὺς πρώτους ὁ Κίτσος ὁ Τζαβέλας βάσταγε τὸν πόλεμο.

Κι' ὁ Κίτσος εἶχε ἕναν ἀντίμαχο.

Εἶχε τὸν Κιτσάκη, τ' ὄμορφο τὸ Σουλιωτόπουλο, παιδὶ δεκάξη χρονῶν, ἀνίψι ἀπ' τὴ γενιά του.

Γιὰ τὸν Κιτσάκη παιγνίδι ἦταν ὁ πόλεμος. Χαρὲς μονάχα καὶ γλυκὲς λαχτάρες εὕρισκε 'ς αὐτόν. Ἦταν ἀγνὸ τὸ παλληκάρι, κ' ἦταν ἄμαθο. Κ' ἤτανε γραμμένο νὰ χαθῇ ἀπὸ τὴν ἀποκοτιά του, ποὺ περνοῦσε κάθε σύνορο κ' ἔφθανε τὴν ἀψηφισιὰ τὴ θεία τοῦ χαρομαγεμένου.

Μέσ' 'στὸ πολεμικὸ τὸ μάνισμά του, τραβῶντας ἴσα 'στὸν ἐχθρό, μιὰ μέρα βρέθηκε ὁλομόναχος ἀνάμεσα 'στοὺς Ἀρβανῖτες, ποὺ τὸν εἶχανε τρομάξῃ. Τότε ξύπνησε. Σὰν πεινασμένα ἀγρίμια τὸν τριγύρισαν αὐτοί. Καὶ γελοῦσαν ἄσχημα. Μὰ ἡ ὀμορφιὰ κ' ἡ τρέλλα του ἔκοβε κάθε ὁρμή τους. Τὰ καρυοφύλλια γυρισμένα κατ' αὐτὸν σωπούσανε.

—Δὲν εἶσ' ἐσὺ τοῦ Γιώργου τοῦ Τζαβέλα τὸ παιδί; ρώτησε ὁ καπετάνος του θαυμάζοντάς τον.

—Πολεμᾶτε, ἐγὼ εἶμαι, εἶπε ὁ Κιτσάκης ἕτοιμος 'στὸ θάνατο.

—Ἤτανε παλληκάρι, ὡρὲ παιδί, μὰ ἐσὺ θὰ τὸν περάσῃς... Κάποτε μὲ γλύτωσε ἀπ' τὸ θάνατο· σοῦρε, γύρισε στὴ μάννα σου!

Ὁ Κιτσάκης ὅμως ἄναψε. Τσχε γιὰ ντροπὴ νὰ τοῦ θυμᾶνε τὴ μάννα του τέτοια στιγμή!

—Χτυπᾶτε, θὰ χτυπήσω! εἶπε. Καὶ ἑτοιμάστηκε.

—Σοῦρε! εἶπε ὁ Ἀρβανίτης.

Ἄνοιξαν νὰ περάσῃ. Κ' ἔφυγε ὁ Κιτσάκης ἀντροπιασμένος. Ποτὲ δὲν πίστευε πῶς θάχε γι' αὐτὸν ὁ πόλεμος τέτοιο ἄξαφνο φαρμάκι. Νὰ τοῦ χαρίσῃ ὁ Ἀρβανίτης τὴ ζωή!..

Δὲν εἶχε ξεμακρύνει πολύ, κ' ἕνα ντουφέκι ἀκούστηκε. Κ' ἔπεσε σκοτωμένο τὸ παλληκαρόπουλο.

Μανιασμένος ὁ καπετάνιος ὁ Ἀρβανίτης τράβηξε τὸ σπαθί. Κι' ἄρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιὰ τὸν ἄπιστο ποὺ χε ρίξῃ.

—Γιατί τὸκαμες; ἄγριος τονε ρώτησε.

—Ἔχασα κ' ἐγὼ τὸν ἀδερφό μου...

—Πότε, κι' ἀπὸ ποιόν;

—Χθές... ἀπὸ τὸ μπάρμπα του, τὸν Κίτσο τὸν Τζαβέλα.

Μὲ λύπη ἔβαλε πάλι ὁ Ἀρβανίτης τὸ σπαθὶ 'στὴ θήκη...

Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΙΞΕ τὸ Τριῴδιον! Ζήτω ἡ Ἀποκρηά! Δὲν ἠξεύρω πῶς ἐλάβατε τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν σεῖς οἱ ἄλλοι ποὺ ζῆτε μακράν μας. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ἐμάθαμεν ἀπὸ τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἐξήγειρεν ἀνὰ τοὺς κεντρικούς μας δρόμους, διερχόμενον τὸ ἅρμα μιᾶς Βασιλίσσης. Ἡ Βασίλισσα αὐτὴ ἦτο ἡ...μασκαρευμένη Βασίλισσα τῆς Ἀποκρηᾶς. Τοῦ μεγαλοπρεποῦς της ἅρματος προηγεῖτο ὅμιλος ἀπὸ μουσικοὺς ἐπίσης μασκαρευμένους. Ἄλλοι δὲ ὅμιλοι, θορυβώδεις καὶ αὐτοί ἀλλὰ χωρὶς ὄργανα, ἀπὸ ὑπασπιστάς, ὑπασπιστρίας καὶ ἀκολούθους, περιεστοίχιζαν τὴν Βασίλισσαν, ἡ ὁποία ἐσκόρπιζεν ἄνθη, κομφετὶ καὶ...προγράμματα τῶν δημοσίων χορῶν τοῦ «Πανελληνίου».

Τὸ «Πανελλήνιον» εἶνε τὸ γνωστὸν ἀθηναϊκὸν θέατρον, ἡ πλατεῖα τοῦ ὁποίου μετεσχηματίσθη διὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς— καὶ τὰς νύκτας, ἐννοεῖται,—εἰς μεγάλην αἴθουσαν χοροῦ. Ἡ διεύθυνσις μάλιστα ἐσκέφθη νὰ κάμῃ καὶ τὴν ἑξῆς καινοτομίαν: Νὰ δώσῃ καὶ ἕνα-δυὸ ἀπογευματινοὺς χοροὺς παιδικοὺς καὶ οἰκογενειακούς. Δὲν εἶνε ἄσχημη ἡ ἰδέα, ἄν, ἐννοεῖται, ἐκτελεσθῇ καλά. Τὰ παιδάκια τῶν Ἀθηνῶν εἰμποροῦν ἐξαίρετα νὰ ὑπάγουν ἐν ἀπογεύμα μὲ τοὺς γονεῖς των, μασκαρευμένα, καὶ νὰ χορέψουν, καὶ νὰ παίξουν καὶ νὰ διασκεδάσουν εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην αἴθουσαν, μὲ μεγάλην συντροφιὰν καὶ...μὲ μεγάλην προσοχήν,—ἐπαγρύπνησιν ἐννοῶ,—νὰ μὴ παραφάγουν γλυκισμάτα καὶ νὰ μὴ κρυολογήσουν. Ἀλλὰ μόνον τὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, τὰ νήπια. Διότι τὰ μεγαλήτερα, τοὺς ἐφήβους, τὰ κορίτσια, νὰ σᾶς 'πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ τὰ βλέπω εἰς δημοσίους χορούς, ἔστω καὶ οἰκογενειακούς. Προτιμῶ νὰ τὰ βλέπω εἰς γνωστὰ σπίτια, νὰ διασκεδάζουν μὲ συγγενεῖς των, μὲ φίλους των, καὶ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν μεγαλητέρων.

Μοῦ ἀρέσει ἀκόμη νὰ τὰ βλέπω μασκαρευμένα μὲ χάριν, μὲ γοῦστον, καὶ νὰ τ' ἀκούω νὰ ὁμιλοῦν μ' ἐξυπνάδα. Ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ εἰς τὸ μεγάλο σαλόνι τῆς Διαπλάσεως, τὸ πνευματικόν, μοῦ ἀρέσει νὰ γράφουν οἱ φίλοι μας ἔξυπνα γράμματα καὶ νὰ ἔχουν εὔμορφα ψευδώνυμα...

Διότι, καθὼς σᾶς εἶπα καὶ ἄλλην φοράν, τὸ ψευδώνυμον ὁμοιάζει μὲ μάσκαν. Ἐκεῖνος ποὺ φορεῖ μάσκαν, εἰμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀγνώριστος καὶ νὰ σκορπίσῃ τὸ πνεῦμά του, τὸ ἄκακον πείραγμά του, τὴν ἀθῶαν του φαιδρότητα, μὲ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἄνεσιν. Χωρὶς μάσκαν, ἴσως θὰ ἐδειλίαζε, θὰ ἐντρέπετο καὶ θὰ ἐδίσταζε. Ἡ ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως δὲν ὁμοιάζει μ' ἕνα μεγάλον σαλόνι, ὅπου οἱ φίλοι μας εἰσέρχονται μετημφιεσμένοι, ἀγνώριστοι ὑπὸ τὰ ψευδώνυμά των; Οὕτω εἰμποροῦν καὶ αὐτοὶ νὰ λέγουν ἐλεύθερα ὅ,τι θέλουν καὶ νὰκούουν ἄγνωστοι, χωρὶς νὰ ἐντρέπωνται τοὺς συναδέλφους των, τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς ἐπιπλήξεις κάποτε τῆς Διαπλάσεως...

Ἀλλ' ἂν διὰ τὴν ἐκλογὴν μιᾶς μάσκας χρειάζεται τόση προσοχὴ καὶ φροντίς, φαντασθῆτε πόση χρειάζεται διὰ τὴν ἐκλογὴν ἑνὸς ψευδωνύμου! Ἂν ἡ μάσκα πρέπῃ νὰ εἶνε ὡραία, καλαίσθητη, ἔξυπνη, πρωτότυπη, φαντασθῆτε πόσον περισσότερον πρέπει νὰ ἔχῃ αὐτὰ τὰ προτερήματα τὸ ψευδώνυμον! Ἂν εἶνε μεγάλη ἡ σύστασις διὰ τὸν ἄγνωστον, ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται εἰς ἕνα κύκλον, ἡ μάσκα του, πόσον μεγαλητέρα σύστασις εἶνε τὸ ψευδώνυμόν του! Καὶ ἂν ἕνα σαλόνι δὲν θὰ εἶχε καμμίαν χάριν χωρὶς εὔμορφους μασκαράδες, χωρὶς ἔξυπνες μάσκες, πόσῳ μᾶλλον θὰ ἦτο ἄχαρις ὁ κύκλος τῆς Διαπλάσεως χωρὶς ὡραῖα ψευδώνυμα! Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε ἀντίρρησιν!

Δι' αὐτὸ ἡ Διάπλασις σᾶς συνιστᾷ πάντοτε νὰ ἐκλέγετε τὰ ὡραιότερα, τὰ ἔξυπνότερα, τὰ πρωτοτυπότερα, καὶ δι' αὐτὸ ἵδρυσε τὸ Δημοψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ καλλίτερα ψευδώνυμα βραβεύονται. Θὰ 'πῆτε ὅτι τὰ «κομματικὰ» μᾶς τὰ χαλοῦν ὀλίγον, διότι τὰ ψευδώνυμα ψηφίζονται μᾶλλον κατὰ συμπάθειαν καὶ φιλίαν.... πολιτικήν. Ναί, ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ κομματικοὶ ὑποψήφιοι δὲν ἀναγκάζονται νὰ παίρνουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὡραιότερα ψευδώνυμα, διὰ νὰ ἔχουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσοτέρους ἐκλεκτικοὺς ψήφους;

Ἀλλ' ὁ σκοπός μου δὲν ἦτο νὰ σᾶς εἴπω σήμερα οὔτε διὰ τὰ ψευδώνυμα, οὔτε διὰ τὸ Δημοψήφισμα. Ἤθελα μόνον νὰ χαρῶ ὀλίγον μαζί σας, ποὺ χαίρεσθε τόσον διὰ τὴν εἴσοδον τῆς ἀποκρηᾶς, καὶ νὰ σᾶς εὐχηθῶ νὰ περάσετε

αὐτὰς τὰς ἡμέρας μὲ ὑγείαν καὶ... μὲ ὅσην φρόνησιν πλέον εἰμπορεῖτε νὰ ἔχετε τὰς ἡμέρας τῆς γενικῆς τρέλλας!

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Διάπλασις περιμένει εἰδήσεις σας καὶ ἐντυπώσεις σας ἀπόκρηάτικες.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΥΣΤΕΡΝΑ ΤΙΜΟΥΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 58)

Καὶ κτυπῶν ἐλαφρῶς καὶ φιλικῶς τὰ νῶτα τοῦ γρυλλίζοντος Ἀζώρ, ὁ κ. Ζαχαρίας προσέθεσε:

— Δέν μου κρατᾷς καμμιὰ κάκια, ἔ, φιλαράκο; Πῶς σὲ λένε;.. Μακρομούρη ἔ; Μακρομούρη πρέπει νὰ λέτε τὸ σκύλο σας, κυρία μου... Ἀλήθεια ὅμως τί ἄσχημος ποῦ μοῦ εἶσαι, κατεργάρη μου! Δὲν μοῦ λές, τί τἄκανες τἄλλα μισά σου πόδια; Τἄφισες 'στὸ σπίτι, γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσουν 'στὸ ταξεῖδι, ἔ; Κατεργάρη, μασκαρατζίκο, κτλ. κτλ. κτλ.

Φαιδρὸς καὶ κατευχαριστημένος μὲ ὅσα ἔλεγε,—διότι τοῦ ἐφαίνοντο πολὺ-πολὺ πνευματώδη,—ὁ κ. Ζαχαρίας Παχύς, ἀσθμαίνων ἀκόμη ἀπὸ τὴν προηγουμένην γυμναστικήν του, ἠναγκάσθη ἐπιτέλους νὰ διακόψῃ τὸ λογίδριόν του, διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ λιγάκι καὶ νὰ βγάλῃ μερικὰ *οὔφ! οὔφ! οὔφ!* ἠχηρὰ καὶ ἀνακουφιστικά.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία Λιγνοπούλου, ἀπὸ τὸν μεγάλον θυμόν της, εἶχεν ἀλλάξῃ χρώματα. Πρῶτα ἔγινε καταπόκκινη σὰν ὥριμη τομάτα, ἔπειτα ἄσπρη σὰν ψημένο κρομμύδι, καὶ τέλος πράσινη σὰν ὠμὸ χλωροκοῦκκι. Ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ συγκίνησις τὴν ἐμπόδισε νὰ προφέρῃ τὰ σκληρὰ λόγια, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπέβαλλαν σιγὴν εἰς τὸν αὐθάδη φλύαρον, ποῦ εἶχε τὸ θράσος νὰ ὁμιλῇ μὲ τὸ *σύ*—φαντασθῆτε!..—εἰς τὸν Ἀζώρ, τὸ σκυλάκι τῆς μαμακούλας του, ὡς νὰ ἦτο στενὸς συγγενής του!

Ἐπιτέλους ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία ἐπανεύρε τὸν νοῦν της καὶ τὴν γλῶσσάν της. Καὶ στηρίζουσα τὰ ματογυάλια της, τὰ ὁποῖα ἡ ταραχὴ ἔκαμνε νὰ χοροπηδοῦν ἐπάνω εἰς τὴν κυρτὴν ράχιν ...τῆς μύτης μύτης της, ἐστάθη ἀντικρὺ τοῦ κ. Ζαχαρία καὶ τὸν ἐφιλοδώρησε μὲ τὸ εὐγενέστατον ἐπίθετον:

— Παληάνθρωπε!

— Ἄνθρωπος ναί, τὸ δέχομαι· παλῆς ὅμως...ὄχι καὶ τόσον πολύ! ἀπήντησεν ἐκεῖνος γελῶν τὸν θορυβώδη του γέλωτα, διὰ τὴν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία τοῦ ἔφανη εὐφυεστάτη.

Ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία Λιγνοπούλου ὕψωσε τότε τοὺς ἰσχνούς της ὤμους, ἐκύτταξε τὸν ἐχθρόν της ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ καπέλλου του ἕως τὲς μύτες τῶν παπουτσιῶν του, καὶ ἄφισε νὰ πέσουν ἐπάνω του, ἀπὸ τὰ λεπτὰ ἄχροα χείλη της, αἱ χονδραὶ καὶ πολὺ χρωματισμέναι αὐταὶ λέξεις:

— Καὶ παλτὰ ἄνθρωπος ἂν δὲν εἶσθε, ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως εἶσθε βάναυσος καὶ κακοαναθρεμμένος.

— Μὲ κρίνετε πολὺ αὐστηρῶς, κυρία μου!...

— Ἐν πρώτοις δὲν εἶμαι κυρία!... Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὲ ὀνομάζετε δεσποινίδα!

— Πολὺ καλά, δεσποινίς, ἀφοῦ τὸ προτιμᾶτε. Ἐμένα μοῦ εἶνε ὁλωσδιόλου ἀδιάφορον. Ἀλλ' ἂς τἀφίσωμεν αὐτά, δεσποινίς,— ἀφοῦ δεσποινίδα πρέπει νὰ σᾶς λέγω,— καὶ ἂς εἰρηνεύσωμεν, δεσποινίς!..Πῶς; δὲν θέλετε;.. Ἀ, βλέπω ὅτι εἶσθε μνησίκακος κυρία...δεσποινίς!..Ἐλᾶτε τώρα, ἂς μιλήσουμε σοβαρά. Λίγο ἔλειψε νὰ χάσω τὸ τραῖνο... καὶ ἀπὸ τὴ βία μου, μπῆκα 'στὸ βαγόνι σας...κάπως ζωηρῶς καὶ ἀποτόμως, τὸ ὁμολογῶ. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, δεσποινίς, ταπεινότατα συγγνώμην, ὅπως ἔλαβα ἤδη τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ τὸ κάμω, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν εὐγενέστατον κύριον Μακρομούρην, τὸ σκυλάκι σας, τὸ ὁποῖον εἶχα τὴν μεγάλην ἀδεξιότητα νὰ πάρω γιὰ πολυθρόνα!... Λοιπόν, εἶσθε τώρα εὐχαριστημένη, δεσποινίς;

— Σιωπή, κύριε!.. Ἐν πρώτοις τὸ σκυλάκι μου δὲν εἶνε εὐγενέστατος κύριος, εἶνε ἁπλούστατα σκυλάκι. Ἔπειτα δὲν ὀνομάζεται Μακρομούρης τὸ σκυλάκι μου, κύριε! Ὀνομάζεται Ἀζώρ, κύριε! Ἀκοῦτε;

— Δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν εἶμαι κουφός. Ἀκούω πολὺ καλά. Ἡ δεσποινὶς Ἀζώρ...

— Μὴ μὲ σκοτίζετε περισσότερο μὲ τἀνόητα λόγια σας! Λίγο ἔλειψε νὰ μὲ κάμετε νὰ πεθάνω ἀπὸ φόβο· ἐκαθήσατε ἀπάνω στὸ ἀγαπημένο μου σκυλάκι, καὶ ἀντὶ νὰ φανῆτε λυπημένος καὶ μετανοῶν διὰ τὴν ἀκατανόμαστον διαγωγήν σας, καμαρόνετε τώρα 'στὸ μπάγκο σας, χαϊδεύετε τὴν κοιλάρα σας, καὶ γελᾶτε σὰν χάχας!..

— Μά, δεσποινίς!...

— Σιωπή, γιατί θὰ φωνάξω βοήθεια!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

«Παληάνθρωπε!..» (Σελ. 64, στ. α'.)

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE PECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια).

—Τὸ συλλογίσθηκα, μητέρα· ἀλλὰ ἔχετε κάποιον γιὰ νὰ μᾶς ἀντικαταστήσῃ ἐδῶ, ἐμὲ καὶ τὸ Γιακωβάκη, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ σᾶς προστατεύσῃ.

—Ἀλήθεια; καὶ ποιόν;

—Τὸν Δανιὴλ Ρουσσελώ, τὸν ναύτη.

—Τί λὲς ἐκεῖ! Ὁ Δανιὴλ Ρουσσελὼ εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, δὲν λέγω· ἀλλὰ τί βοήθεια μποροῦμε νὰ περιμένωμε ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο σακάτη, ποῦ ἔχει ξύλινο πόδι;

—Ναί, ξύλινο πόδι... ἔχει ὅμως δυὸ μπράτσα ἀπὸ κρέας καὶ κόκκαλο, καὶ 'στὴν ἄκρη τους δυὸ γρόθους, ποῦ μ'ἕνα κτύπημα μποροῦν νὰ σκοτώσουν βῶδι!

—Μὰ καλά, ξέρεις ἐσὺ ἂν θὰ θελήσῃ ὁ Δανιὴλ νὰ μπῇ 'στὴν ὑπηρεσία μας;

—Τοῦ τὸ εἶπα σήμερα, καὶ ἀπὸ αὔριο, ἂν θέλῃς, εἶνε στὴ διάθεσί σου.

—Ὡραῖα δουλειὰ ἔκαμες, μὰ τὴν ἀλήθεια!...

—Γιατί; Ἐγὼ τὸν ξέρω καλὰ καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι 'στὴν ἐργασία θὰ κάνῃ γιὰ δυό, καὶ ὅτι δύσκολα θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε πιὸ ἄφοβο καὶ πιὸ ἀφωσιωμένο ὑπερασπιστή.

Ἡ κυρία Δελσὸλ δὲν εἶχε πλέον τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἀντιρρήσεις της.

—Ὦ δυστυχισμένη ποῦ εἶμαι! ἀνέκραξε. Ἐβαλθήκατε λοιπὸν ὅλοι σας νὰ μὲ κάμετε νὰ πεθάνω ἀπὸ λύπη;

—Ὄχι, μητέρα μου! Ἀλλ' ὅταν εἰς τὸ Δουρλὲρ ὅπως καὶ εἰς τὸ Φλουρσῆ, ὅπως παντοῦ, εἰς ὅλη τὴ Γαλλία, δὲν ὑπάρχῃ πλέον ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ φέρῃ ὅπλον, ποῦ νὰ μὴν ἔτρεξε νὰ πολεμήσῃ εἰς τὰ σύνορα, δὲν βλέπω γιατί ἐγὼ πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ· γιὰ νὰ μὲ 'κοῦν δειλὸ ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ;

—Ὁ ἀδελφός σου ὁ Ἀντώνης σκοτώθηκε 'στὸ Βαλμύ. Ὁ ἀδελφός σου ὁ Λέων πολεμεῖ ὁλοένα 'στὸ στρατὸ τοῦ Ρήνου...Ἀρίνω δὰ τὸν πατέρα σου ποῦ ἔχυσε τὸ αἷμά του ἀπὸ εἴκοσι πληγὲς 'στὸ πεδίον τῆς μάχης...ἔ, δὲν νομίζεις ὅτι ἡ οἰκογένειά μας ἀρκετὰ ἐπλήρωσε τὸ φόρο 'στὴν πατρίδα;

—Ἂν ἐκεῖνοι ἔκαμαν τὸ καθῆκόν τους, αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ κάμω κ' ἐγὼ τὸ δικό μου. Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ τρυβελίζει, μὲ βασανίζει ἀπὸ πολὺν καιρό. Ἐδίσταζα ὅμως νὰ σοῦ τὸ 'πῶ, γιατὶ ἤξευρα πῶς θὰ λυπηθῆς... Καὶ ὅμως πρέπει! Τὸ παράδειγμα τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ Γιακωβάκη μ' ἔκαμε νἀφίσω κατὰ μέρος κάθε δισταγμό.

—Ὁ Γιακωβάκης εἶνε ἕνας δυστυχισμένος ὀρφανός, ποῦ δὲν ἔχει νὰ χάσῃ τίποτε...καὶ ἂν σκοτωθῇ, δὲν ἀφίνει κανένα ὀπίσω του.

—Ἕνας λόγος παραπάνω. Ἀφοῦ δὲν ἔχῃ οὔτε περιουσία, οὔτε οἰκογένεια νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ, μποροῦσε νὰ κλεισθῇ μέσα 'στὸν ἐγωϊσμό του, καὶ ἥσυχος νὰ περιμένῃ τὸ τοῦ πολέμου. Καὶ ὅμως νά, θέλει νὰ πάῃ νὰ πολεμήσῃ. Κ' ἐγὼ ποῦ ἔχω τόσο μεγάλο συμφέρον νὰ μὴ φθάσῃ ὁ ἐχθρὸς ὡς ἐδῶ, ἐγὼ ποῦ ἔχω νὰ ὑπερασπισθῶ μητέρα, ἀδελφή, περιουσία, σπίτι, ἐναντίον τῆς εἰσβολῆς καὶ τῆς λεηλασίας, τῆς σφαγῆς ἴσως ποῦ μᾶς ἀπειλοῦν,—πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ, μὲ σταυρωμένα χέρια, ἐνῷ οἱ ἄλλοι πολεμοῦν καὶ σκοτόνονται γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα; Ἐλπίζω ὅτι μ' ἐκτιμᾷς ἀρκετά, ὥστε νὰ μὴ μὲ νομίζῃς ἱκανὸ νὰ κάμω τέτοιο πρᾶγμα!.. Θὰ φύγω, μ' ὅλη τὴ λύπη ποῦ αἰσθάνομαι, γιατὶ σᾶς ἀφίνω ἔτσι ὁλομόναχες, μ' ἕνα ξένο προστάτη. Ἀλλὰ πρέπει, μητέρα, σὲ βεβαιῶ, ὅτι εἶνε ἀνάγκη. Δὲν γίνεται διαφορετικά!

Ἡ κυρία Δελσὸλ ἐνόησεν ὅτι κάθε ἀντίστασις θὰ ἦτο ματαία. Συνησθάνετο ἄλλως τε ὅτι αἱ περιστάσεις ἦσαν πολὺ κρίσιμοι, καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ μία μητέρα ἔπρεπε νὰ κατασιγάσῃ τὰ μητρικά της αἰσθήματα καὶ νἀφοσιωθῇ ὁλόκληρος εἰς τὴν κινδυνεύουσαν πατρίδα.

Ἠρίφθη εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ υἱοῦ της καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

— Πήγαινε 'στὸ καλό, παιδί μου, εἶπεν ἀφοῦ ἔκλαυσεν οὕτω πολλὴν ὥραν· ἐννοῶ ὅτι ἡ ἀπόφασίς σου εἶνε σταθερά, ἡ θέλησίς σου μεγάλη, καὶ ὅτι τοῦ κάκου θὰ προσπαθοῦσα νὰ σὲ κρατήσω. Ἀλλὰ σὲ ὁρκίζω, παιδί μου, συλλογίσου τὴ μητέρα σου, συλλογίσου τὴν ἀδελφή σου, ποῦ τὶς ἀφίνεις σὲ τέτοια ἀγωνία, καὶ γύρισε γρήγορα.

***

Τὸ πρωί, ὅταν ὁ Ἰακωβάκης ἦλθε νἀποχαιρετήσῃ τὸν Ἐδουάρδον, τὸν εὗρε πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν περιστοιχιζόμενον ὑπὸ τῆς κυρίας Δελσὸλ καὶ τῆς Ἰουστίνας, αἱ ὁποῖαι μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἀπὸ τὰ δάκρυα ποῦ εἶχαν χύσῃ τὴν νύκτα, τῷ ἔκαμναν μυρίας τρυφερὰς συστάσεις.

Ἔμεινε μίαν στιγμὴν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, διστακτικός, ἀμφίροπος, μὴ γνωρίζων ἂν ἠμποροῦσε νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς νὰ φανῇ ἀδιάκριτος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐψιθύρισε, δὲν ἤξευρα ὅτι...

— Ὅτι φεύγομε μαζί; συνεπλήρωσεν ὁ Ἐδουάρδος μειδιῶν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ μικρὸς Παρισινός, δύσπιστος, ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴν ἐννοοῦσε:

— Ναί, ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐδουάρδος, θὰ φύγωμε γιὰ τὸν πόλεμο μαζί. Ἔλα, πρὶν ξεκινήσουμε, ἂς φᾶμε πρῶτα καλά. Κάτω ἡ Αὐστρία!

Τὴν ἐπαύριον, οἱ δύο νεαροὶ ἐθελονταὶ κατετάσσοντο εἰς τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Δαμπιέρ, τμῆμα τῆς μεγάλης στρατιᾶς τοῦ Δυμουριέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Θάνατος ὑπὲρ Πατρίδος

Ἡ μάχη τοῦ Βαλμύ, τὴν ὁποίαν οἱ στρατιῶται τοῦ Κελλερμὰν καὶ τοῦ Δυμουριὲ ἐκέρδισαν περιφανῶς, ἀλλ' ἀκόπως, μὲ τὴν ἀπάθειαν μόνον τῆς ἀνδρείας των καὶ τῆς στάσεώς των, ἔκαμε τοὺς νεαροὺς ἐθελοντὰς ἀκόμη περισσότερον ἀρειμανίους, διότι τοῖς ἀπέδειξεν, ὅτι εἶνε ἀνίκητος ὁ στρατιώτης ὁ ἐγκλείων εἰς τὴν ψυχήν του τὴν ἱερὰν ἀγάπην τῆς πατρίδος.

«Τέσσαρα ζεύγη ἁρμαλέων βραχιόνων ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ...» (Σελ. 56, στ. α'.)

Ἡ ἔνδοξος ἐκείνη ἡμέρα ἀπηλευθέρωσε τὴν Καμπανίαν, ἀνέκοψε τὴν κατὰ τῶν Παρισίων πορείαν τῶν Πρώσσων καὶ ἐλύτρωσε τὴν χώραν ἀπὸ μεγάλα δεινά. Ἡ Φλανδρία ὅμως ἐξηκολούθει νὰ ὑφίσταται τὰς προσβολὰς τῶν αὐστριακῶν στρατευμάτων, ὁ δὲ Δυμουριὲ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐκπληρώσῃ παρὰ τὸ ἥμισυ τῆς ἀποστολῆς του.

Ἐνθαρρυνθεὶς ὑπὸ τῆς ἀποτελεσματικῆς συνδρομῆς τοῦ πρωσσικοῦ στρατοῦ, ὁ δοὺξ Ἀλβέρτος τοῦ Σὰξ-Τέσχεν, (σύζυγος τῆς ἀρχιδουκίσσης Χριστίνας, ἀδελφῆς τῆς περιφήμου Μαρίας Ἀντουανέττας), ἔστειλεν αὐτοκρατορικὰ ἀποσπάσματα εἰς διάφορα σημεῖα τῶν βορείων συνόρων τῆς Γαλλίας, ἐνίκησε τὰ μικρὰ γαλλικὰ στρατεύματα τοῦ Μῶλδ καὶ τοῦ Σαϊντ-Ἀρμὰνδ καὶ ἐπολιόρκησε στενώτατα τὴν Λίλλην. Ἀλλ' ἀποκρουσθεὶς ὑπὸ τῆς γενναίας φρουρᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἐπίσης γενναίων κατοίκων τῆς πόλεως, ἠναγκάσθη, μετὰ ὀκταήμερον φρικώδη βομβαρδισμόν, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν ἐκείνην καί, καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Μπερνονβίλ, νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ ὀχυρώματα τοῦ Μόνς.

Ἀλλ' ὁ δοὺξ Ἀλβέρτος δὲν παρητεῖτο εὐκόλως τὸν ἀγῶνα. Ἀπεναντίας μάλιστα ὑπῆρχον βάσιμοι φόβοι, ὅτι θὰ ἐπέστρεφε νὰ προσβάλῃ τὴν Βαλανσιέν.

Τότε ὁ Δυμουριὲ ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ μεγάλον κτύπημα καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ ἓν σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐμελετοῦσε πρὸ καιροῦ, δηλαδὴ νὰ καταλάβῃ τὸ Βέλγιον.

Τὴν 3 Νοεμβρίου, στρατὸς ἐπιδλητικὸς ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων Γάλλων, διηρημένος εἰς τέσσαρα σώματα, κατεῖχε τὴν ὁροθετικὴν γραμμὴν μεταξὺ Ἔρκελίν καὶ Κονδέ.

Μετά τινας ἀσημάντους ἄψιμαχίας, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ἀντίπαλοι ἠδυνήθησαν νὰ δοκιμάσουν τὰς δυνάμεις των καί... τὰς ἠδύτητας τοῦ πολέμου, ἐδόθη μεγάλη μάχη μεταξὺ Γάλλων καὶ Αὐστριακῶν. Εἰς τὴν μάχην αὐτὴν ἐνικήθησαν οἱ Γάλλοι· ἡ ἧττα ὅμως δὲν εἶχε

τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα ποῦ ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ, καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Δυμουριέ, ὁ ὁποῖος ἐντὸς ὀλίγου ἠδυνήθη νὰ ἐπιτεθῇ ἐκ νέου καὶ νὰ νικήσῃ.

Τὰ χωρία Θουλίνον καὶ Μπουσσοῦ κατελήφθησαν διὰ τῆς λόγχης. Ἀλλ' ἔπρεπε πρῶτα νὰ κυριευθῇ καὶ τὸ χωρίον Καρενιόν, καὶ ἔπειτα νὰ προχωρήσῃ ὁ γαλλικὸς στρατὸς μέχρι τῶν θέσεων Κέσμ καὶ Ζεμμάπ, τὰς ὁποίας ὑπερήσπιζον ἑκατὸν τηλεβόλα καὶ εἰκοσιοκτὼ χιλιάδες Αὐστριακοί.

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, οἱ ἐθελονταὶ τοῦ 1792 ἠθέλησαν, τρόπον τινά, νὰπυδείξουν ἀκόμη μίαν φορὰν ὅτι τὴν πεῖραν καὶ τὴν γύμνασιν εἰμπορεῖ νὰναπληρώσῃ ἡ μεγάλη ἀνδρεία καὶ ἀφοβία. Τάγμα ἐθελοντῶν ἀπὸ τὴν Χρυσῆν Ἀκτὴν (Côte-d'Or), τὸ ὁποῖον ἀπετέλει μέρος τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς τῆς διοικουμένης ὑπὸ τοῦ Μπερνονβίλ, εἶχεν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἀνεπτυγμένον τὸν στρατιωτικὸν αὐτὸν φανατισμόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ κάθε στρατιώτην κάμνει ἕνα ἥρωα. Καθ'ἣν στιγμήν, πυροβολούμενα εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Καρενιὸν ὑπὸ χιλίων πενταποσίων Αὐστριακῶν οὐσσάρων, τὰ τάγματα τῶν Γάλλων καὶ Βέλγων ἐθελοντῶν, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν τὴν ρηθεῖσαν ἐμπροσθοφυλακήν, διεπάχθησαν νὰ κινηθοῦν εἰς ὑποχώρησιν, ὁ στρατηγὸς παρετήρησεν ὅτι οἱ ἐθελονταὶ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς, ἀντὶ νὰ ὀπισθοχωροῦν, ἀπεναντίας ἐφώρμων μὲ παράτολμον θάρρος ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ὑπασπιστὴς ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ, διὰ νὰ τοὺς διατάξῃ νὰ ἐπιστρέψουν χωρὶς ἀναβολήν.

Τὸ τάγμα ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ καὶ ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ.

Ἂν καὶ θαυμάζων τὴν ἀπαράμιλλον αὐτὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἄκραν περιφρόνησιν τοῦ κινδύνου, ὁ ὑπασπιστὴς ἐπέμεινεν, ἐξηγῶν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπακούσουν εἰς τὴν δοθεῖσαν διαταγήν.

Ὡμίλει ἀκόμη ὁ ἀξιωματικός, ὅταν δύο συγχρόνως σφαῖραι τυφεκίου τοῦ ἐτρύπησαν τὸ στῆθος.

Ἀλλ' ὁ θάνατος ἐνὸς τῶν ἀρχηγῶν των, ἀντὶ νὰ κλονίσῃ τοὺς γενναίους ἐκείνους στρατιώτας, δὲν ἔκαμεν ἄλλο παρὰ νὰναζωπυρώσῃ ἔτι μᾶλλον τὴν ἡρωϊκήν των ὁρμήν.

Καὶ μανιώδεις, ἀκράτητοι, ὥρμησαν ἐναντίον τῶν Αὐστριακῶν οὐσσάρων.

Οἱ πρῶτοί τοὺς ὁποίους συνήντησαν, ἔπεσαν σκοτωμένοι. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, περικυκλωθέντες ἀπὸ ἐχθροὺς δεκάκις πολυαριθμοτέρους, ἠρνήθησαν νὰ παραδοθοῦν καὶ ἐφονεύθησαν μέχρι τοῦ τελευταίου.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΛΕΝΗ Κ. ΣΤΑΜΑΤΗ

Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Καστανὴ Ἑλληνοπούλα* εἰς τὸν 10ὸν Διαγωνισμὸν Διηγήματος. [*Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1908, σελ. 418*]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Ἐπαναλαμβάνω καὶ φέτος τὸν ἥδιστον Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων, ὁ ὁποῖος τόσον ἤρεσεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πέρυσι, ὅταν ἐπροτάθη διὰ πρώτην φοράν.

Ἐξηγῶ ἐν ἐκτάσει τὰ τοῦ Διαγωνισμοῦ, χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν τὰ γνωρίζουν.

Ἐὰν ἀναγνώσετε μὲ προσοχὴν τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, ὁλόκληρον, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἐδόθη κ' ἔκαστ, εἰς διάφορα μέρη τοῦ κειμένου, ὑπάρχον—ἀφημένα ἐπίτηδες—διαστήματα λευκά. Εἰς κάθε τοιοῦτον διάστημα λείπει ἀπὸ μία λέξις. Αἱ λευκαὶ λοιπὸν λέξεις εἶνε αἱ λέξεις ποῦ *λείπουν*, ποῦ δὲν ἐτυπώθησαν ἐπίτηδες, καὶ ποῦ πρέπει νὰ τὰς ἀνακαλύψετε καὶ νὰ τὰς μαντεύσετε.

Εἰς τοῦτο θὰ ὁδηγηθῆτε: 1ον, ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς φράσεως· 2ον, ἐν γένει ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ συγγραφέως· 3ον, ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον δεικνύει ἐπάνω-κάτω τί μέγεθος, πόσα στοιχεῖα πρέπει νὰ εἶχεν ἡ ἐκεῖθεν ἀφαιρεθεῖσα λέξις· καὶ 4ον, ἀπὸ τὴν ἐγνωσμένην εὐφυΐαν σας καὶ μαντικήν σας δύναμιν. Ἐπάνω κάτω ὅπως κάμνουν καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι μὲ τὰς ἀκρωτηριασμένας ἐπιγραφὰς καὶ οἱ φιλολόγοι μὲ τὰ ἐφθαρμένα καὶ ἐλλιπῆ παλαιὰ χειρόγραφα.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λείπουν ἐν ὅλῳ *δώδεκα λέξεις*. Ὁ διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ τὰς εὕρῃ καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλῃ *γραμμένας εἰς φύλλον κοινοῦ χάρτου*, ὡς ἑξῆς:

«Ἀπάντησις εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων τοῦ δοῦ φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως, ὑπὸ τοῦ συνδρομητοῦ (ἐδῶ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον, ἂν ἔχῃ).

1.—Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στίχον *δεῖνα*, λείπει ἡ λέξις (*παραδείγματος χάριν:*) *ἀγαθότης*.

«2.—Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα*, στίχον *δεῖνα*, λείπει ἡ λέξις *μουσική*.

Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐννοεῖται ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εὕρῃ. Δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ εὕρῃ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα, διὰ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβευθῇ μὲ Πρῶτον Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ (ἴδε περὶ τούτου τὸν Ὁδηγόν, Κεφ. Ε'. ἄρθρον 3, § α'.) ὁποιος εὕρῃ ἀκριβῶς, ἀκριβέστατα, καὶ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἐὰν δὲ τὰς εὕρουν πολλοί, τὸ Βραβεῖον θ' ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου εἰς ἕνα.

Ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1909, καὶ *ἐπιπληρωμῇ λεπτῶν 10* εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταί. Αἱ δὲ λύσεις εἶνε δεκταὶ ἐξ Ἀθηνῶν μέχρι τῆς *5 Φεβρουαρίου* ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς *10*, καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς *28 Φεβρουαρίου*.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῆς λύσεως, ὅταν θὰ μάθετε πλέον ὅλοι ποῖαι ἀκριβῶς εἶνε αἱ δώδεκα λείπουσαι λέξεις, θὰ πάρετε τὴν πέννα σας καὶ θὰ τὰς σημειώσετε ὅλας εἰς τὰς θέσεις των, διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἀνὰ χεῖρας ἐλλιπὲς φυλλάδιον, πρὸς ἰδίαν σας χρῆσιν καὶ εὐχαρίστησιν... Ὅσοι μάλιστα ξεκόψουν τὰ κάμνουν γράμματα τοῦ τύπου, θὰ τὸ συμπληρώσουν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἂν πάλιν μερικοὶ θέλουν νὰ τὸ ἀφίσουν μὲ τὰ κενά του, διὰ νὰ προτείνουν καὶ εἰς ἄλλους κατόπιν τὴν εὕρεσιν τῶν *λευκῶν λέξεων* καὶ νὰ διασκεδάζουν,—καὶ αὐτὸ βέβαια δὲν εἶνε ἄσχημον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΜΥΛΟΣ

Γυρίζω, γυρίζω
Καὶ ψάλλω καὶ τρίζω
Κι' ἀλέθω καὶ νύχτα καὶ μέρα.
Ὡσὰν τὴν ἀνέμη,
Νοτιὰ γιὰ μελτέμι,
Μὲ μέθη γυρνῶ 'στὸν ἀγέρα.

Ἀπὸ τὴν γῆ, 'στὰ οὐράνια,
Ἀὲς τί 'περηφάνεια
Φουσκόνει τὰ ὡραῖα τὰ φτερά μου!
Μὲ πόσο καμάρι
Κι' ἀξένοιαστη
Σκορπῶ τὴ χαρὰ ὁλόγυρά μου!

Φτωχὸς εἶμαι μῦλος,
Μὰ πιὸ καλὸς φίλος
Τ'ἀνθρώπου 'στὴν ἔρμη αὐτὴ σφαῖρα.
Κι' ἂν ψάλλω, κι' ἂν στρέφω,
Μ' αἰώνια τὸν τρέφω
Ζωὴ καὶ χαρά, νύχτα 'μέρα.

Κι' ἂν πέσω, κι' ἂν γύρω,
Σὰν ἄλλοι τριγύρω,
Συντρίμμι τοῦ χρόνου φτωχό,
Στὴν ὄμμορφη Τῆνο
Τραγοῦδι θὰ χύνω
Μ' αἰώνιας ἀγάπης ἠχώ.

Αἰώνια γυρίζω
Καὶ ψάλλω καὶ τρίζω
Κι' ἀλέθω καὶ νύχτα καὶ 'μέρα.
Ὡσὰν τὴν ἀνέμη,
Νοτιὰ γιὰ μελτέμι,
Μὲ μέθη γυρνῶ 'στὸν ἀγέρα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νῖκος ἔχει ἕνα φίλον ποῦ τὸν λέγουν Σοφοκλῆ καὶ γαϊδευτικὰ Σόφον. Μίαν ἡμέραν λέγει 'στὴν μητέρα του:

— Μαμμά, ἀφοῦ ἔχω φίλο τὸ Σόφο, δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ *φιλόσοφος*;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λάκκο Ὑποδούλου Ἕλληνος

***

— Καὶ τί θὰ γίνῃς; Γῶγο, ἄμα μεγαλώσῃς;

— Στρατιώτης:

— Ἐεύρεις ὅμως πῶς νὰ σκοτωθῇς;

— Ἀπὸ ποιόν;

— Ἀπὸ τὸν ἐχθρό...

— Τότε...θὰ γίνω ὁ ἐχθρός!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρματος τῆς Νίκης

***

Ἡ μικρὰ Κικὴ λέγει εἰς τὴν ἐσπερινὴν προσευχήν της:

— Ἄχ, Θεέ μου, νὰ ξέχνοῦσε αὔριο ἡ μαμμά μου τὰ κλειδιὰ τοῦ μπουφέ!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυροβόλου Ἴου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἀγὼν» Μιτυλήνης ἐνέγραψε διὰ τὸ τρέχον ἔτος δύο ἀπόρους: τὴν ὑπ' ἀριθ. 75 πτωχὴν κόρην, καὶ ἕνα ἄπορον μαθητὴν τῆς ἐκλογῆς τοῦ.

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος «Ὡραία Χίος», μέσον τοῦ *Χατζηκουμπούρα*, ἀνεγνώσε τὴν συνδρομὴν δύο ἀπόρων, ἤτοι τῶν ὑπ' ἀριθ. 17 τοῦ 1907 καὶ 27 τοῦ 1908 συστηθέντων.

Εὖγε εἰς τοὺς λαμπροὺς μας Συλλόγους!

Χιονισμένη Κορυφή, Δυστυχὴς Ὑπαρξις, Παιδικὴ Χαρά, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὲς ὡραῖες πρωτοχρονιάτικες κάρτες. Καὶ σένα, *Κομψὴ Ἀμφιαλιά*, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ πράγματι ἱστορικὸν αὐτὸ δελτάριον.

Ἔλαβα τὸ ἀγγελτήριον τοῦ θανάτου τῆς βαθυσεβάστου δεσποίνης *Γλυκερίας Β. Γρηγοριάδου*, ἐπισυμβάντος ἐν Δράμᾳ τὴν 30 Νοεμβρίου. Ἂν καὶ ἀργά, συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως τοὺς συγγενεῖς τῆς μεταστάσης, ἰδιαιτέρως δὲ τὰς βαρυπενθεῖς θυγατέρας της καὶ ἀγαπητάς μου φίλας *Διοπτροφόρον* καὶ *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*.

Νομίζω, *Μιμόζα*, ὅτι καὶ αἱ δύο κωμωδίαι εἶνε ἐπίσης ὡραῖαι καὶ εἰμπορεῖτε νὰ διαλέξετε ὁποιαν θέλετε. Ἄλλος τέ ἡ ἐκλογὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς ἐρασιτέχνας ποῦ θὰ παίξουν. Ἂν π. χ. εἶνε κανένα ἄγορι ποῦ ἠμπορεῖ νὰ παίξῃ τὴν Μὶς Μπέση, νὰ προτιμήσητε τὸ «Misses' Club»..

«Τὰ ἐκλεκτά σου διηγήματα—μοῦ γράφει ἡ *Ἀναίσθητος Καρδία*,—θέλγουν ὄχι μόνον τοὺς μικροὺς φίλους σου, ἀλλὰ καὶ τοὺς μεγάλους.» Ναί, ἀγαπητή μου, εἶνε δι' ὅλας τὰς ἡλικίας, δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Τὰ ἐκλέγω ἐπίτηδες.

Διακριθεῖσα Ζαππίς, ὁ φάκελλος τὸν ὁποῖον ἔλαβες ἀδειανόν, πιθανὸν νὰ περιεῖχε τὸ ψηφοδέλτιον καὶ νὰ τὸν ἄδειασαν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Ναί, εἶδες τί ἐνθουσιασμὸν ἔχει διὰ τὴν Διάπλασιν ἡ *Ἰωάννα Δάρκ*; Ἀλλὰ καὶ ὁ ἰδικός σου δὲν πιστεύω νὰ πηγαίνῃ πάρα κάτω. Ἡ ἐπιστολή σου τοὐλάχιστον αὐτὸ μαρτυρεῖ.

Ἔχεις δίκηο, *Κυκλαμιά*, κ' ἐμένα δὲν μᾶρέσουν καθόλου αὐταὶ αἱ ὑπερβολαὶ εἰς τὴν γλῶσσαν. Πολλάκις σᾶς τό εἶπα, νομίζω, ὅτι ὁ μέσος ὅρος εἶνε ὁ καλλίτερος. Παρατηρῶ ὅτι σὺ γράφεις πολὺ ὡραῖα τὴν γλῶσσάν μας Ἔ, σοῦ ἄρεσε τὸ δωδεκασέλιδον φύλλον;

Ἀλήθεια, *Ἰωάννα Δάρκ*, περιμένεις νὰ σοῦ τὸ 'πῶ ἐγὼ διὰ νὰ μελετᾷς τὸ πιάνο σου; Δὲν τὸ πιστεύω! Θὰ μ' ἐγέλασε τὸ πουλάκι μου... Εἶνε δυνατὸν, κορίτσι σὰν ἐσὲ νὰ παραμελῇ τίποτε χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἀνατροφήν του; Ὁπωσδήποτε, μάθε το, ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς μητέρας σου.

Νὰ ξεύρῃς, *Ζακυνθινὲ Πανσέ*, ὅτι κομποδένω τὴν ὑπόσχεσι ποῦ μοῦ κάμνεις, ὅτι δηλαδὴ ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ μοῦ γράφῃς τακτικά. Εἶδες; σοῦ ἐξέλεξα τὸ ψευδώνυμον ποῦ σοῦ ὑπενθυμίζει τὴν ἰδιαιτέραν σου πατρίδα.

Σεισμοὶ καὶ κρῦο λοιπόν, ἀγαπητὴ *Κίρκη*, ἔ; Εἴχες δίκηο βέβαια ποῦ ἀργήσες κάπως νὰ μοῦ γράψῃς. Ἂς εἶνε τώρα ποῦ ἐπέρασαν οἱ σεισμοὶ καὶ ὠλιγόστευσε τὸ κρῦο—ἢ ὄχι; —γράψε μου συχνότερα.

Νὰ καὶ τὸ *Ζήτω τὸ Σύνταγμα*! Ὦς τώρα μὲ ἀγαποῦσε μόνον μὲ λόγια. Ἔδε ὅμως, λέγει, ὅτι αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν καὶ νὰ μοῦ δείξῃ τὴν ἀγάπην του καὶ μὲ ἔργα. Καὶ ἐξεσπάθωσε καὶ μέχρι τοῦ ἔγραψε δύο συνδρομητάς. Εὖγέ του! Αὐτὴ εἶνε ἀγάπη!

Μονόλεπτον γραμματόσημον, *Παπαρούνα*, ἀρκεῖ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν χρειάζεται πεντάλεπτον. Πρὸ πολλοῦ εἶχα ὑπ' ὄψει μου αὐτό ποῦ μοῦ γράφεις κ' ἐσκεπτόμην νὰ ποιείλω ὀλίγον τὰ βραβεῖα τῶν Διαγωνισμῶν. Θὰ ἰδῶ τί εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ. Φλησέ μου τὴν Ἀγλαΐαν, μὲ τὰ χαριτωμένα της λογάκια, καὶ πὲς περαστικὰ ἐξεῖς τὴν προτελευταίαν ἀδελφήν. Τό καϊμένο! Τόσω μικρὸ νὰ ὑποφέρῃ ἔτσι!...

Ὄχι, *Λουκῆ Λάρα*, τώρα δὲν εἶνε καιρὸς νὰ μοῦ στείλῃς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Ἀργότερα, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Β' ἑξαμηνίαν. Ρίψε καὶ μιὰ ματιὰν εἰς τὸν Ὁδηγόν. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ λαμβάνῃς τὰ φύλλα ἐγκαίρως.

Πῦρ τῆς Ἐλευθερίας, τί λέγει ὁ Ὁδηγός; Ἔργα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω, παρὰ μόνον τὰ βραβευόμενα εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Γράφεις διηγήματα; Στεῖλε διὰ τὸν Διαγωνισμόν, καὶ ἂν βραβευθῇ, μάλιστα. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Ὄχι, *Εἶμαι Ζακυνθία*· πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ φανερώσω τὄνομά σου χωρὶς τὴν ἄδειάν σου; Εἶδες λοιπὸν τὴν «Φωτεινὴν Σάντρη» ποῦ ἐπερίμενες; Ἔμαθα ὅτι καὶ εἰς τὴν Ζάκυνθον τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Φαίδωνος ἐπέτυχε θριαμβευτικῶς ὅπως καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου, *Τετραπέρατε Μυτιληνιέ*. Ὦ, ἔχω καὶ ἄλλους συνδρομητὰς μικροὺς σὰν καὶ σένα Καὶ πάντα τοὺς λέγω—ὅπως καὶ σένα,—νὰ μοῦ γράφουν συχνὰ γιὰ νὰ συνεθίζουν.

Ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ *Κορυδαλοῦ τῆς Λέσβου*, πληροφοροῦμαι ὅτι ἔγινεν εἰς τὴν Μυτιλήνην ἡ κλήρωσις τοῦ Λαχείου τοῦ Συλλόγου «Ἀγών». Ἡ ἑορτὴ ἦτο πολὺ ὡραία, ἔπαιξαν δὲ καὶ τὴν «*Ὑπηρέτριαν τοῦ Διαβόλου*» ποῦ ἐπέτυχε λαμπρά.

Δόξα τῆς Ἑλλάδος, ἡ πρώτη ἐπιστολή σου, ὡραιοτάτη, μὲ πείθει ὅτι πολὺ χρήγορα θὰ διακριθῆς εἰς τὸν κύκλον μας. Εἴδατε βέβαια τὰ ψευδώνυμά σας εἰς τὸ προηγούμενον.

Ὡραῖα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, *Ἔλαφε τῆς Αἰγύπτου*, καὶ κάποιο θὰ σοῦ δημοσιεύσω. Ἀλλὰ τί νὰ πῶ γιὰ τὸ χαριτωμένο γραμματάκι σου; πόσην ἀγάπην δὲν φανερόνει; Γράφε μου ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα, καὶ προσπάθησε νὰ μεταδώσῃς τὴν ἀγάπην σου καὶ εἰς ἄλλας, διὰ νὰ γίνουν καὶ αὐταὶ εὐτυχεῖς, ὅπως εἶσαι τώρα σὺ μὲ τὴν Διάπλασιν.

Ὁ Ἀναγνώς δὲν εἶνε πλέον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, *Ἔγγονε Αὐτοκράτορος*, ὥστε δὲν θὰ τοῦ προτείνω τὰ προβλήματα ποῦ τοῦ στέλλεις. Πολὺ ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου, καὶ ἡ ζωγραφιά του ἀξίζει ὅ,τι πῆς!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Τὰ περυσινὰ ψευδώνυμα. — Ὑπενθυμίζω καὶ πάλιν, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, πρέπει νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς *29 Φεβρουαρίου* τὸ βραδύτερον. Διότι, μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἱουδήποτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἔγκρισιν.

Νέα ψευδώνυμα: *Λάρδος Νικολσων*, α. (Χ.Π.) *Ἀλεξανδρινὸς Ἥρως*, α. (Μ.Χ.) *Ἑλληνικὴ Καλλονή*, κ. *Χρυσανγή*, κ. *Μαγευτικὸν Δάσος*, α. (Α.Β.) *Ἀστὴρ τοῦ Διός*, α. (Γ.Β.) *Ζακυνθινὸς Πανσές*, κ. (!!!) *Διακριθεῖσα Ζαππίς*, κ. (Μ.Ε.) *Ἀέρης τῆς Πατρίδος*, α. (Γ.Π.) *Πῦρ τῆς Ἐλευθερίας*, α. (Ο.Θ.) *Κυκλαμιά*, κ. (Α. Σ.) *Εὐαίσθητος Καρδία*, κ. (Α.Π.) *Ἐλπὶς τῆς Κρήτης*, κ. (Ε.Κ.) *Γιὰ τὴν Ἑλλάδα* κ. (Β.Ι.Δ.) *Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς*, α. (Α.Ζ.) *Μία τῶν Χαρίτων*, κ. (Π.Ζ.) *Νηρεύς*, α. (Γ.Ζ.) *Βράχος Φράγκας*, κ. (Ε.Δ.) *Φασινὸς Ἀστήρ*, α. (Κ.Π.) *Σειρήν*, κ. (Ε.Α.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Λάτρις τῆς Ἑλλάδος*, κ. *Σμυρναϊκὴ Ἠχώ*, α. *Ξεροφιλόσοφος*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Βασίλισσα τοῦ Κάλλους* (0) μὲ *Ὡραίαν Σμυρνιοπούλαν*, *Ἐξῆγε τῆς Μάνας*; *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν*, *Λατρεύτην Κυανόλευκον*, *Κυματίζουσαν Κυανόλευκον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἔθνους* (ἔστειλα·) *Λάτριδα τῆς Ἑλλάδος* (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· ναί, τὴ ἔννοιᾳ πολὺ καλὰ ὅτι ξεσπαθόνεις ὄχι διὰ τὸ βραβεῖον, ἀλλὰ διὰ νὰ συντελέσῃς καὶ σὺ εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ περιοδικοῦ μας·) *Ἀνθισμένην Λυγαριὰν* (ἔχεις καλῶς· ἔστειλα·) *Ἐλπίδα τῆς Κρήτης*, *Ἱππότην Δ' Ἄλβερτ* (τὸ δελτάριόν σου ἐλήφθη μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ 7ου φύλλου·) *Ποδάρκην Ἀχιλλέα* (εὐχαριστῶ πολὺ τὸν πατέρα σου διὰ τὴν καλὴν ἰδέαν ποῦ ἔχει διὰ τὸ περιοδικόν μας· ὁ κ. Π. σοῦ ἔστειλε τὰ φύλλα καὶ σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως.) *Κατ. Γ. Π.* (σοῦ ἔστειλα τὸν 21ον τόμον· βλέπεις σήμερον τὰ τοῦ Λαχείου· τὰ τρία προηγούμενα φύλλα ἀργήσαν νὰ τυπωθοῦν καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὰ ἔλαβες εἰς τὴν ἡμέραν των· ἀλλ' ἀπὸ σήμερον ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν τάξιν·) *Θῦμα τοῦ Φθόνου* (ἔστειλα·) *Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλαν* (δὲν πειράζει, ἀρκεῖ τώρα νὰ μοῦ γράφεις συχνά· μὲ πολλὴν χαρὰν ἀνέγνωσα τὰ τῆς φιλανθρωπικῆς ἑορτῆς· εὖγε! ὁ κ. Φαίδων σὲ χαιρετᾷ·) *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Γαλανὴν Πατρίδα* (κανὲν τετράδιον δὲν ὀφείλεις πλέον·) *Ρήγαν Φεραῖον* (ἔστειλα· γράψε μου·) *Ταπεινὸν Κύριον* (ἔστειλα· ἔχεις δίκαιον, οἱ ἰδικοί μας ἄποροι ἔχουν μεγαλειτέραν ἀνάγκην ἀπὸ τοὺς σεισμοπαθεῖς τῆς Ἰταλίας· ἔπρεπεν ὅμως νὰ δείξωμεν καὶ ἡμεῖς προθυμίαν πρὸς ἓν φίλον Ἔθνος·) *Φιλὶ τῆς Μάνας*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (φύλλα τοῦ 1906 ὑπάρχουν καὶ εἰμπορεῖς νὰ συμπληρώσῃς τὸν τόμον σου·) *Γλυκοχάραμα* (ἔστειλα δεύτερον.) *Μελαχρινὸ Ἑλληνόπουλο* (ἐπίσης·) *Ἀργυρᾶν Πρόμνην* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἔνδοξον Ὕδραν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Ἰανουαρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Μία τροποποίησις

Ἡ πρώτη Κλήρωσις ἀνεβλήθη διὰ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Μαρτίου.

Ἡ πρώτη Κλήρωσις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως διὰ τὸ 1909 ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰανουαρίου καὶ νὰ συμπεριλαμβάνῃ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶχαν πληρώσῃ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης συνδρομήν, οἱαδήποτε διαρκείας, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπεριελαμβάνετο καὶ ἡ 28 Φεβρουαρίου.

Ἡ δευτέρα κλήρωσις θὰ ἐγίνετο τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἀπριλίου καὶ θὰ συμπεριελάμβανεν ἐκείνους τῶν ὁποίων ἡ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης πληρονομένη συνδρομὴ θὰ συμπεριελάμβανε καὶ τὴν 31 Μαΐου.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνεγράφησαν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ὁλονὲν ἐγγράφονται πολλοὶ τρίμηνοι συνδρομηταί, οἱ ὁποῖοι, ἂν ἡ Α' Κλήρωσις ἐγίνετο ὡς ὡρίσθη, δὲν θὰ ἐλάμβαναν μέρος οὔτε εἰς αὐτήν, οὔτε εἰς τὴν ἑπομένην, διότι ἡ συνδρομή των δὲν συμπεριλαμβάνει καὶ τὴν 31 Μαΐου,—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νομίζω ἄδικον,— ἐσκέφθην νὰ τροποποιήσω τοὺς ὅρους τῆς Κληρώσεως ὡς ἑξῆς:

Ἡ Α' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Μαρτίου, καὶ θὰ συμπεριλάβῃ τοὺς ἐγγραφέντας ἢ ὁλονὲν ἐγγραφομένους, εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνεται ἡ 28 Φεβρουαρίου.

Ἡ Β' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰουνίου—ἡ Γ' Κλήρωσις τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Σεπτεμβρίου—καὶ ἡ Δ' τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Δεκεμβρίου.

Μὲ τὴν τροποποίησιν αὐτήν, ὅποτε καὶ ἂν ἐγγραφῇ κανεὶς συνδρομητής, πάντοτε θὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς μίαν τοὐλάχιστον Κλήρωσιν.

Αὐτὸ συμφέρει πολὺ καὶ εἰς τοὺς Ἐσπαθώνοντας. Διότι θὰ εἰμποροῦν νὰ ὑπόσχονται εἰς τοὺς ἐγγραφομένους, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ συμμετοχὴν εἰς τὸ πλούσιον Λαχεῖον τῆς Διαπλάσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ τυχηρότερος κερδίζει μίαν Μετοχὴν τῆς Τραπέζης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἑξῆς: **4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23**)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 *(οἱ ἑξῆς: **1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24**)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1908)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. ***3*** ταχυδρομικῶς ***3,50.***
Χρυσόδ. φρ. ***6*** ταχυδρομικ. ***6,50.***

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. ***7.*** Χρυσόδετ. φρ. ***10.***

Τόμοι 3: τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. ***8.*** Χρυσόδετ. φρ. ***10.***

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 21 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 10 Μαρτίου.

[Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι παλαίεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

62. Δεξίγριφος.

Σύμφωνον λέγεται τὸ πρῶτόν μου,
Ἀσθένεια τοῦ νοῦ τὸ δεύτερόν μου·
Καὶ τῆς Εὐρώπης ἓν βασίλειον
Τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Ν. Οἰκονομοπούλου

63. Συλλαβόγριφος.

Ζητεῖς ἐσὺ ζητῶ κ' ἐγώ,
Ζητεῖ κι' ὁ κόσμος ὅλος
Τὸ σύνολον, ποὺ σὺ θαρρεῖς
Πῶς θὰ τὸ βρῇς εὐκόλως.
Μ' ἀντὶ τοῦ κάκου νὰ ζητῇς,
Ἂν γράψῃς ἕνα ρῆμα
Σιμὰ εἰς ἕνα ἐπίρρημα,
Τὸ ηὗρες παραχρῆμα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργυραδόνου Διός

64. Τονόγριφος.

Τοὺς ἀνθρώπους ἐμισοῦσα...
Μ' ἂν στὸ τέλος τονισθῶ,
Ὅλους σέβομαι τώρα
Κ' ἐξαιρέτως τοὺς τιμῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Σ. Βασιλείου

65. Ἀναγραμματισμός.

Κοινοτάτη εἶμαι μία
Καὶ ἐγὼ ἀντωνυμία.
Ἂν ἐσὺ τώρα θελήσῃς
Νὰ μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Δημητριακὸν θὰ εὕρῃς
Ποῦ ὡς κοινότατον τὸ ξεύρεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἕλληνος

66. Δικτυωτόν.

* * * * * * * = Μυθογράφος.
* * * *
* * * * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * *
* * * * * * * = Σύζυγος Τιτᾶνος.
* * * *
* * * * * * * = Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο

67. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειρὰν Κυβόλεξον:
καινή, ἀπῳδῶ, θανών, Δανία, Σίμων

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φίφτυ-Τοῦ

68—70. Συμπλήρωσις Φράσεων.

1). Οὐδεὶς — τοῦ — ἠπίστατο.
2). Τῶν — πωλοῦσιν — τἀγαθὰ — θεοί.
3). Οὐδεὶς — δίκην — διδοῦς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριστοκράτου

71. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Ἐριννύν.

1, Θηρίον. 2, Ἤπειρος. 3, Βασίλισσα τοῦ Ἅδου. 4, Μοῦσα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι

72. Ἐλλιποσύμφωνον.

ια - ειω - εα - ου - οτει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 1-2.

1. Μινώταυρος (μήν, ο, ταῦρος.)—2. Δάλεια (δά, Λεία.)—3. Τιθημι (τί, θῆ, μί.)—4. Ὁ Λάμιος, ἡ Λαμία, τὸ λάμιον.

5.

Ω	Ν	Η	Ρ
	Α		
	Ρ		
	Γ		
	Ο		
	Σ		
	Τ		
	Ο		
	Λ		
	Ι		
	Ο		
	Ν		
τ ώ		ύ	ω
ν ο		ο	ς
ῶ ρ		ῦ	ς
ν ῦ		ὺ	ξ

6. *Ὁδοὶ ἀέργων ἐοτρωμέναι ἀκάνθαις.* (Ἡ ἀνάγνωσις βουστροφηδὸν ἐκ τῶν ἄνω δεξιόθεν.) — 7—10. Α'.) Ἄνθρωπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης. Β'.) Τὸ καλὸν δὶς ρηθὲν οὐδὲν βλάπτει. Γ'.) Ὁ μέλλεις πράττειν μὴ πρόλεγε. Δ'.) Κακὴ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγε.—11. ΠΑΛΛΑΣ - ΠΕΛΙΑΣ (Περκλῆς, Ἀέλλω, Λίλλι, Λάτιον, Ἀδριανός, Σκηρος.)—12. Ὁ Μάης ἔχει τ' ὄνομα κι' ὁ Ἀπρίλης τὰ λουλούδια.—13. *Ἐπιμονὴ κ' ὑπομονὴ πολλὰ νικῶσι προσκόμματα* (Ἐπὶ μω νι - κ ῦ ὑπὸ μω νῖ - πολλὰ νῖ - Κῶς ἢ πρὸς - κόμματα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν τελεσθήσεται ἐν τῷ ἐν Φαγιοὺμ ἱερῷ ναῷ μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίτου

ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ ΧΕΔΙΒΟΥ ΤΟΥ Α'

(Νυκτοκόρακος)

χορεστατοῦντος τοῦ Μητροπολίτου *(Φιλὲ τῆς Μάνας)* μεθ' ὅλου τοῦ ἐν Φαγιοὺμ καὶ τοῖς περιχώροις κλήρου. Ὅθεν παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην αὐτοῦ ὅπως εὐαρεστούμενοι προσέλθωσι καὶ ἑνώσωσι μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Ὁ Μητροπολιτικὸς Γραμματεὺς
Φρικτὸν Ναυάγιον
(Ἐκ τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἀνατολικοκάρδων)
(Θ, 118)

Χρόνια πολλὰ καὶ καλὸ μυαλό, κύριε προϊστάμενε τῶν μελῶν τῆς «Πλειάδος». *Μιμόζα, Μπερδεμένη Κυκλαμιά, Ρεζεντά, Ἀραχνόνυκτη, Νευρόσπασο.* *(Θ, 119)*

Στὸν φίλου μας *Θανάαλ.*—Σ' εὐχόμεθα ἀπὸ καρδιᾶς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου, νὰ ζῇς καὶ νὰ σὲ χαίρωνται καὶ ξένοι καὶ δικοί σου. Γειάεh, Θανάεhι μ τοῦ λοιπόν, ντίγκι-ντὰν καὶ ντίγκι-ντόν. - *Εὐρυσθένης Γ', Βασίλειος Σ'.* *(Θ, 120)*

Εὐρυσθένης Τριανταφυλλίδης, Poste-restante. Σμύρνη. Διὰ 100 γραμματόσημα Κρητικὰ ἢ Κύπρου δίδω 12 ὡραίας κάρτας. Διὰ δέκα γραμματόσημα δίδω ἓν δελτάριον. *(Θ, 121)*

Ἀνταλλάσσω μόνον Μικρὰ Μυστικὰ πανταχόθεν.—Εὐγενία Λαδοῦτα, Αἴγινα. *(Θ, 122)*

Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος, Χιακὸν Ὁρίζοντα.—Ἐν ἑκαταλαβέτενε μαθὲς ἔντα λογῆς χάζι θἄκαμνεν ἡ φορᾶδά μου; Κρῖμας ποῦσαστεν καὶ Χιωτάκια! Ἔμου λέτενε, φτάνουνε σέντες Χιῶτες γιὰ τὸ κυνῆγι;—*Σεροφιλόσοφος.* *(Θ, 123)*

Καίτοι θερμοὶ ὑποστηρικταὶ μέχρι τοῦδε Λατροῦμνικοῦ κόμματος, προβλέποντες ἐν τούτοις τρομακτικὸν μαύρισμα ὁλοκλήρου συνδυασμοῦ του, προσχωροῦμεν τῇ Πανελληνίῳ Αἰγυπτ. Ἑνώσει, ἐξασφαλισάσῃ πρὸ πολλοῦ τὴν νίκην.—*Σεροφιλόσοφος* μετὰ τῶν ὀπαδῶν του, *Πικρὸ Παράπονο, Πόνος τῆς Ὀρφάνιας, Ἀντίκα,* κλπ. κλπ. *(Θ, 124)*

Τυπογραφεῖον Π. Δ. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. - Στοὰ Πάππου.